

Arrest

nr. 237 756 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 23 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de ontvoering en ondervraging van verzoeker in 2003 en de problemen die hij hierdoor nadien kende.

Op 13 april 2010 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in, in navolging waarvan het Commissariaat-generaal op 25 oktober 2011 de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad neemt bij arrest met nummer X op 21 februari 2012 eveneens de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt onder meer vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging kent in de Russische Federatie. Zijn verklaringen over de problemen die hij na 2003 zou hebben gekend, worden ongeloofwaardig bevonden.

Op 9 oktober 2012 diende verzoeker een tweede verzoek in waarna de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing nam tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Verzoeker diende op 10 april 2014 een derde verzoek en op 10 september 2015 een vierde verzoek in. Aangezien verzoeker zich echter niet aanbood op de respectievelijke oproepingsdata van 6 mei 2015 en 5 oktober 2015 werd telkens geacht dat verzoeker afstand deed van deze asielaanvragen.

Ter ondersteuning van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af waarin hij zich baseert op dezelfde, reeds eerder aangehaalde, problemen en legt hij een brief van de mensenrechtenorganisatie Memorial voor.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest met nummer 75 595 op 21 februari 2012 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van, het voortbouwen op eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker betoogt dat in de door hem neergelegde brief van de mensenrechtenorganisatie Memorial de problemen van verzoeker en zijn familie worden beschreven en dat wordt bewezen dat hij nog steeds niet kan terugkeren. Na de motivering van de commissaris-generaal gedeeltelijk te hebben geciteerd, hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal het belang en de status van Memorial erkent, maar zich niet gebonden acht door de opmerkingen die Memorial maakt in individuele dossiers. Verzoeker voert aan dat indien het Commissariaat-generaal van mening is dat deze organisatie wel betrouwbaar is – aangezien het Commissariaat-generaal verwijst naar informatie van Memorial over de veiligheidssituatie die het zich eigen maakt – het Commissariaat-generaal de informatie verstrekt in de brief ook dient te aanvaarden.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat de verklaringen betreffende de beweerdde problemen die verzoeker na 2003 heeft gekend werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat de bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat, wat de opgesomde beweringen betreft, in de brief van Memorial nergens wordt verwezen naar eventuele informatie waarover zij zouden beschikken, noch naar enige objectieve bron van informatie. De commissaris-generaal zet uiteen dat de weergave van de problemen die verzoeker en zijn familie zouden gekend hebben na oktober 2013 enkel kan gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoekers zus hierover aflegde aan Memorial en dat er ook wordt gemeld dat de burens van de L. bevestigen dat de politie bij hun thuis langskwamen. Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker verklaarde dat er informatie terug te vinden is op het internet wat betreft de aanhouding van hem en zijn broer in de zomer van 2004 maar hieromtrent niks voorlegt, evenals dat verzoeker werd aangeboden om die informatie te tonen, maar dat hij zei dat hij niet zeker was maar deze wel kan zoeken. Er werd verzoeker op de dag van zijn persoonlijk onderhoud op 29 mei 2019 gevraagd om het Commissariaat-generaal binnen de 5 dagen dergelijke gegevens te bezorgen, hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. De vaststelling dat verzoeker deze informatie niet voorlegt, maakt dat verzoekers oprechtheid is aangetast en doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, aldus de

commissaris-generaal. Hij wijst er verder ook op dat bevragingen van buren en familieleden nuttige instrumenten kunnen zijn, doch dat de resultaten hiervan niet noodzakelijk onweerlegbaar zijn gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan het betreffende onderzoek onvermijdelijk gebonden is.

Verzoeker geeft thans een onvolledig citaat van het betreffende motief weer en gaat niet in op voormelde vaststellingen zodat hij er niet in slaagt de motieven te weerleggen. Verzoeker tracht ten onrechte de uitgebreide motieven van de commissaris-generaal te minimaliseren tot de stelling dat hij zich niet gebonden acht door de opmerkingen van Memorial in individuele dossiers.

Verzoeker voegt nog toe dat zelfs als zijn verzoek tegenstrijdigheden bevat met de inhoud van de brief, de brief zou dienen te prevaleren omdat de brief gebaseerd is op directe informatie in Ingoesjetië door een mensenrechtenorganisatie die ter plaatse is en die de inhoud van de brief zelf geschreven heeft gebaseerd op een grondig onderzoek, terwijl hij al negen jaar in België woont en uiteraard al veel vergeten is van hetgeen hij meegemaakt heeft daar. Verzoeker kan zich hier echter niet achter verschuilen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op elk moment op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Omwille van de relatieve bewijswaarde van de brief van Memorial gelet op de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan het betreffende onderzoek onvermijdelijk gebonden is, volstaat dit document op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Het weze benadrukt dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land.

Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker gaat ook niet in het minst in op en laat dan ook geheel na een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Ingoesjetië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 23 juni 2020 haar argumentatie zoals ontwikkeld in het verzoekschrift summier herneemt. Zij citeert tevens uit voornoemde beschikking waarbij te kennen gegeven wordt dat *“de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat de verklaringen betreffende de beweerde problemen die verzoeker na 2003 heeft gekend werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat de bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid”* en werpt op dat *“[z]o oordelen doet ook al manifest oneer aan (de bewijskracht van) het document van Memorial”*.

Met het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift en het uiten van loutere kritiek op voormelde overweging in de beschikking van 8 juni 2020, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan de dienaangaande in voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat niet in op en gaat met haar kritiek volledig voorbij aan de in voornoemde beschikking gedane overwegingen dat *“in de brief van Memorial nergens wordt verwezen naar eventuele informatie waarover zij zouden beschikken, noch naar enige objectieve bron van informatie. De commissaris-generaal zet uiteen dat de weergave van de problemen die verzoeker en zijn familie zouden gekend hebben na oktober 2013 enkel kan gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoekers zus hierover aflegde aan Memorial en dat er ook wordt gemeld dat de bureaus van de L. bevestigen dat de politie bij hun thuis langskwamen.”* en *“Omwille van de relatieve bewijswaarde van de brief van Memorial gelet op de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan het betreffende onderzoek onvermijdelijk gebonden is, volstaat dit document op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.”*

In dit verband moet nogmaals worden gewezen op de vaststellingen die het CGVS en de Raad in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij hebben kunnen doen op basis van haar eigen verklaringen over de feiten die zij na oktober 2003 beweerde te hebben meegemaakt. Haar verklaringen over de identiteit van haar vervolgers, over haar veelvuldige arrestaties door de ordediensten, en over de huiszoeking in 2009, hetgeen de concrete aanleiding was voor haar vlucht, bleken op meerdere punten flagrant tegenstrijdig te zijn met hetgeen zij tegenover de Franse asielinstanties had verklaard, zodat geen enkele geloofwaardigheid aan deze incidenten kon worden toegekend. Deze vaststellingen zijn dermate zwaarwichtig dat de door Memorial gedane bevindingen niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat bepaalde beweringen in de door Memorial opgestelde brief helemaal niet te rijmen vallen met de verklaringen van verzoekende partij. De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede gronden het volgende aan: *“Zo wordt er gemeld dat u en uw broer 1 maand na een aanval van de rebellen op de politie in de zomer van 2004 werden opgepakt en 6 dagen lang werden verhoord waar tijdens jullie werden gefolterd. Eerder had u hieromtrent echter gesteld (CGVS dd. 07/03/2011 p. 15) dat jullie 4 dagen na deze aanval op de politie werden opgepakt, dat u de volgende dag werd vrijgelaten, en uw broer 3 dagen later vrijkwam. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u hierover (CGVS p. 4) dat u toen ongeveer 7 à 8 dagen werd vastgehouden en dat uw broer nog later werd vrijgelaten. Dergelijke manifeste tegenstrijdigheden over dergelijke ingrijpende gebeurtenis kunnen niet worden aanvaard en ondermijnen dan ook verder uw geloofwaardigheid alsook de waarachtigheid van deze genoteerde verklaring in de brief van Memorial.*

Wat betreft de huiszoeking die in mei 2009 werd uitgevoerd - in de brief wordt er geschreven eind juni 2009 maar dit is onmogelijk aangezien u volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek aangaf dat u eind mei 2009 Rusland heeft verlaten (1ste AA DVZ Verklaring pt. 34; DVZ Vragenlijst pt. 3.5; CGVS I p. 9) - wordt er in de brief gemeld dat toen niemand thuis was. Eerder had u hieromtrent echter gesteld (CGVS dd. 15/04/2011 p. 10) dat uw moeder en zus toen thuis waren. Ook deze vaststelling is niet bevorderlijk voor de bewijskracht van deze passage in de brief van Memorial.

Er moet worden benadrukt dat CGVS het belang en de status van Memorial erkent, maar niet gebonden is door de opmerkingen die Memorial maakt in individuele dossiers. Om de hierboven reeds uiteengezette redenen volstaan de door Memorial in haar brief geformuleerde vaststellingen niet om de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten.”

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS